ואיז "זר רואה את הנגעים וא"ת אהרז הסגירה

אהרן [†]קרוב הוא ואין ^בקרוב רואה את הנגעים אלא כבוד גדול חלק לה הקב"ה

למרים אותה ₪ שעה אני כהן ואני מסגירה

אני חולטה ואני פוטרה קתני מיהת משה

זר ואין זר רואה את הנגעים אמר רב נחמן

בר יצחק שאני מראות נגעים דאהרן ובניו

כתובין בפרשה מיתיבי יחמש שמחות

היתה אלישבע יתירה על בנות ישראל

יבמה מלך אישה כהן גדול בנה יו סגן בן

בנה משוח מלחמה ואחיה נשיא שבמ

ואבילה על שני בניה קתני מיהת יבמה מלך

מלך אין כ"ג לא אימא אף מלך כתנאי בויחר אף ה' במשה רבי יהושע

בן קרחה אומר 0כל חרון אף שבתורה נאמר בו רושם וזה לא נאמר בו

רושם ר"ש בן יוחי אומר אף זה נאמר בו רושם שנאמר יהלא אהרן

אחיך הלוי והלא כהן הוא הכים קאמר אני אמרתי אתה כהן והוא לוי

עכשיו הוא כהן ואתה לוי וחכמים אומרים לא נתכהן משה אלא שבעת

ימי המלואים בלבד ויש אומרים סלא פסקה כהונה אלא מזרעו של משה

שנאמר 2ומשה איש האלחים בניו יקראו על שבט הלוי ואומר 3משה

ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו מאי ואומר וכי תימא 🖪 לדורות הוא

דכתיב ואומר משה ואהרן בכהניו וכל חרון אף שבתורה נאמר בו רושם והכתיב יויצא (משה) מעם פָּרעה בחרי אף ולא א"ל ולא מידי

אמר ר"ל סטרו ויצא ומי אמר ר"ל הכי והכתיב זונצבת לקראתו על

שפת היאור ואמר ר"ל ח מלך הוא והסביר לו פנים ורבי יוחנן אמר רשע

הוא והעיז פניך בו איפוך א"ר ינאי לעולם תהא אימת מלכות עליך דכתיב זוירדו כל עבדיך אלה אלי ואילו לדידיה לא קאמר ליה רבי יוחנן

אמר מהכא יויד ה' היתה אל אליהו וישנם מתניו וירץ לפני אחאב אמר עולא

בקש משה מלכות ולא נתנו לו דכתיב "אל תקרב הלום ואין הלום אלא

מלכות שנאמר מי אנכי ה' אלהים [וגו'] כי הביאתני עד הלום מתיב

רבא וולורעו קאמר וכל היכא מלך אמר רבא לו ולזרעו קאמר וכל היכא

דכתיב הלום לדורות ₪ הוא והא גבי שאול דכתיב יהבא עוד הלום איש הוא ז

אין זרעו לא איבעית אימא הא הוה איש בשת ואיבעית אימא שאני שאול

דאפי׳ בגויה לא קאים יכדר׳ אלעזר אמר רבי חנינא ₪ בשעה שפוסקים גדולה

לאדם פוסקים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות שנאמר •ילא יגרע מצדיק עיניו

ואת מלכים לכסא בו וגו' "ואם הגים דעתו הקב"ה משפילו שנאמר "בואם אסורים

בזקים ילכדון בחבלי עוני: בעלי מומין בין בעלי מומין כו': מנא ה"מ דת"ר" כל זכר לרבות בעלי מִומִין לִמִאִי אי לאכילה הרי כִבר נאִמר יּיּלחם אלהיו יּיּלחם אלהיו

מקדשי הקדשים ב יאכל אלא לחלוקה תניא אידך •כל זכר לרבות בעלי מומין למאי אי לאכילה הרִי כבר אמור אי לחלוקה הרי כבר אמור דו שיכול אין לי

אלא תם ונעשה בעל מום בעל מום מעיקרו מנין ת"ל כל זכר תניא אידך ••כל זכר לרבות בעל מום למאי אי לאכילה הרי כבר אמור, ואי לחלוקה הרי

כבר אמור ואי לבעל מום מעיקרו הרי כבר אמור שיכול אין לי אלא בעל

מום קבוע בעל מום עובר מנין ת"ל כל זכר כלפי לייא אמר רב ששת

איפוך רב אשי אמר לעולם לא תיפוך ואיצטריך סלקא דעתך אמינא

יומאת זרטת הלכה ב:

דקרוב רואה:

תורה אור השלם

וַיִּחַר אַף יְדֹּוְה בְּמֹשֶׁה
וַיִּחַר הַלֹא אַהַרוֹן אָחִיּךְ הַלַּוִי
יָדְעָתִי כִּי דַבַּר יְדַבֵּר הוּא וְגַם

הָנָה הוּא יצא לְקָרְאתֶּךְ וְרְאֲךְּ ושמח ד יד

ישינור בְּלְבּוּ: שמות דּ, ידּ 2. וּמשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים בְּנְיוּ יָּקְרָאוּ עַל שַׁבֶּט הַלַּוִי:

3. משָׁה וְאָהֵרן בְּכֹהְנְיוּ וּשְׁמוּאַל בְּלָרְאֵי שְׁמוֹ לְרְאִים אֶל יְהוֹה וְהוֹא יִעֲנִם:

ווואים צט, ד 4. וְיִרְדוּ כָל עֲבָדִיךְּ אֵלֶּה אֵלִי וְהִשְׁתַחַוּוּ לִי לַאמר צא אַתָּה

וְרְּלְּנָתְוּוּ לְיִ לָאנּוּ בְּּלְיְהְ וְאָחֲרִי וְכָל הָעָם אֲשֶׁר בְּרְגְלֶיףְ וְאָחֲרִי בַן אַצֵּא וַיִּצָא מֵעם פָּרְעה בְּחֵרִי אָף: שמות יא, ח

יצא הַמַּיְמָה וְנָצַבְּהָ לִקְרֵאתוֹ עַל שְׂפַת הַיְּאר וְהַמֵּטֶה אֲשֶׁר

לַךְּ אֶל פַּרְעה בַּבּקֶר הִנָּה לַךְּ אֶל

ַ שָׁמַח בִּלְבּוֹ:

נגעים פ"ב מ"ה וע"ש בר"שן

ת"כ תזריע נגעים פ"א הי ספרי בהעלותך קה – ק 3) סדר עולס פ"ד, ג) ע' רש" מה שהקשה על רש"י בחומש מסוגיא דהכא, ד) ע' ת"כ צו מילואים פרש׳ א הי״ד, **ד)** מנחות לח. ע׳ מכילתא בא ס מנחות נח. ע׳ מכידתא בא פ״ג, ו) [מגילה יג: ע״ש],
וע׳ עירובין נד. נדרים נה., ת"כ צו פ"ג ה"ה, פ"ז ה"ו, פרש׳ ד ה״ט, ט) סוטה מג., י) וסנהדריו לד:ז [סנהדרין לד:]

מוסף רש"י

אני אמרחי אחה כהו והוא אני אמרתי אתה כהן והוא לוי. שהיה עמיד להיות לוי ולם כהן, והכהונה הייתי אותר לאח ממן, מעתה לא יהיה כן (שמות ד ד) ואילו לדידיה לא קאמר ליה. ותכד אלי והשתחוים לי, ואט"ג דמסקנא הכי הוה ויקם ואט"ג דמסקנא הכי הוה ויקם פרעה לילה: וירץ לפני אחאב. אליהו רץ לפני אחאב שהיה רוכב על סוסו משום כבודו, שאין דרך מלכים ללכת יחידי (מנחות צח.) שנא' לא יגרע מצדיה הגים דעתו כו'. הכי סמכי קראי ויושיבם לנלח ויגבהו ואם אסורים דומים על ידי שמגביהין עלמן באין בזיקים על ידי שמגביהין עלמן באין לידי עניות ויסורים (מגידה יג:) כלפי לייא. שתי מלות הן, כלפי היכן נוטה דבר זה הא אמכל מסתברת. ליית, היכן, וחבירו נוסטבנים. בייס, היכן, וחבירו בברכות בפ' הרואה (נח.) חלבי לנהרא כגני לייא, חרסים שבורים להיכן הולכין (פסחים ה:):

ליקוטים סמרו ויצא. פי׳ מפני שכתוב (משלי יב) יש בוטה כמדקרת חרב, וכך יש דבור שסוטר אותו על פניו. וכתיב (דברים כז) ארור על פנין, וכוזיב (דברים כו) אודר מכה רעהו בסתר, שקרא מכה הדבורים שמדבר בו, וכך כאן יקרא מה שדבר נגדו קשות ובפרט נגד המלך, סטרו. כי אין סברא שיכה אותו לעיני הכל, אבל סטרו בדיבור היה עושה כי הדיבור אפשר לתרץ, ואם יאמרו יהיבור אפשר לוורץ, ואם יאמרו עבדי פרעה למה עשית זה, יכול לתרץ דיבור שלו, מה שאין כן בהכאה ממש. (מ"6 מה"ל) בשעה שפוסקין גדולה לאדם וכוי. בשעה שפוטבין מו ההראשום זכו. כי כל גדולה האוי לשיהיה לו ולבניו אחריו, שהרי בע"כ אם בנו ראוי למלכות בנו קודם אל הכל, ואם יורש ממונו כל שכן . שיהיה יורש השררה של אביו. ועוד כי הבן יש לו חבור וצירוף אל אביו, ואם אביו מלך הבן הוא אל אביו, ואם אביו מלך הבן הוא בן מלך, ובזה הבן קרוב אל המלכות, רק אם מגביה עצמו הקב״ה משפילו. ובפ״ק דמגילה פירשנו עוד ע"ש (ח"ל מהר"ל): אני מסגירה אני חולטה כו'. ובספרי תניא נמצאת מפסיד לאחותנו כו', והק' התוס' במה היה מפסידה, דהא כ"ש שהיתה טהורה עיי"ש]. ונלע"ד ע"פ . דאיתא ב׳ סברות בענין הנגעים, האחד דהוא דבר נמשך מזוהמת האחד דהוא דבר נמשך מזוהמת חטא ולאו מזבח כפרה, והכי משמע פ״ק דשבועות דאמר״ לכל חטאתם ולא לכל טומאתם, ופריך וכו׳ על ז׳ דברים נגעים . באים אלמא דאיכא פלוגתא בהא

ואין זר רואה את הנגעים. דכתיב (ויקרא יג) והובא אל אהרן וגו': ואין קרוב רואה את הנגעים. כדתניא בסנהדרין (דף לד:) כל ריב וכל נגע מה ריבים שלא בקרובים אף נגעים שלא בקרובים: היסה אלישבע יסירה. ביום שהוקם המשכן קאי בסדר עולם:

> משוח מלחמה ש כדאשכחן במדין אותם להתירו לאכול מחלק חביריו אם יזמנוהו עמהם אבל הוא לא יחלוק: לחלוקה.

בנה סגן. אלעזר: בן בנה. פנחם

ואת פנחס בן אלעזר הכהן לזבא והוא המדבר אל העם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם: אחיה. נחשון: כתנאי. אם משה כהן היה: נאמר בו רושם. סימן מה של חרון היה שם. פעמים הכאה פעמים וזיפה פעמים קללה וגידוף כגון (שמואל א כ) ויחר אף שאול כתיב יו בתריה בן נעות המרדות ויחר אף אליהוא (איוב לב) לא רבים יחכמו (שם) ויחר אף יעקב ברחל התחת אלהים (בראשית ל) לשון מיפה הוא: הלא אהרן אחיך ביו. שהיה ראוי להיות לוי ידעתי כי דבר ידבר הוא ומשם זכה יו לכהונה: לא נסכהן משה. ולא יח פסקו לו כהונה מעולם: ויש אומרים לא פסקה כהונה אלא מורעו. אבל הוא כל ימיו כהו היה ורב דאמר כיש אומרים: בניו יהראו על שבט הלוי. אבל הוא כהן: וכי מימא לדורות הוא דכתיב. לאחר זמן נכתב כשהיו מייחסים את הכהונה ואת הלויה ולהכי נקט בניו יקראו דלא הוה ליה למימר משה יקרא על שבט הלוי שהרי לא יש קיים ואין לו לומר אלא על המתייחסים: סטרו. הכהו על לחיו: הסביר לו פנים. והיינו ונלבת לקראתו לפי גדולתו הכון לקראתו: העיז בו פניך. היינו ונלבת לקראתו למלחמה ולדבר עזות: ואילו לדידיה לא האמר ליה. ויכדת אלי והשתחוית לי לאמר וגו' ואע"ג דמסקנא הכי הוה דכתיב (שמות יב) ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו וגו': וירץ לפני אחחב. אחחב רוכב והוא רץ לפניו שהיה אחאב יחידי ולאו אורח ארעא: מי אנכי. דוד אמרה: שאני שאול דאפי' בגויה לא המא בן. ומיהו הלום מלכות עולמית הוא וכשפסקו לו לשאול מלכות עולמית פסקו לו אבל הוא גרם לעלמו שתנטל הימנו: כדרבי אלעור. דאמר אם הגים כו' ויגבהו ואם אסורים בזקים גבהות לבם גורם להם להיות אסורים בזקים ילכדו כאו בחבלי עוני: כל זכר. קמא במנחה כתיב בלו את אהרן: אם לאכילה.

אהרן קרוב הוא ואין קרוב רואה את הנגעים. פלוגמא סיא במסכת נגעים פ"ב (מ"ה) דתנן כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עלמו ר"מ אומר אף לא נגעי קרוביו ותנא ביו ברייתא דהכא כרבי מאיר וטעמא דרבי מאיר כדמפרש באחד דיני ממונות י מקיש

ריבים לנגעים ביו מה נגעים ביום אף ריבים ביום ומה ריבים שלא בקרובים אף נגעים שלא בקרובים ורבנן לא מקשי דסברי דיני ממונות בלילה: מסגירה אני חולמה אני פומרה. נספרי תניה המר אהרן נמצאת מפסיד לאחותנו שאיני יכול להסגירה ולא לטמאה ולא לטהרה לפי דבריו כהו למדנו שהיה אהרן דורש אין אדם רואה בנגעי קרובו ותימה במה היה מפסידה הא בון דאין אדם רואה את הנגעים כל

שכן שהיתה טהורה:

עַל שְׂפַת הַיְאוּ וְיַיִּיֶּי. . ֶ נֶהְפַּךְ לְנָחָשׁ תִּקַח בְּיָדָרְ: שמות ז, טו וְיָשַׁנֵּס מֶתְנָיו וַיְּרֶץ לִפְנֵי אַהְאָב עַד בּאֲכָה יִוְרֶעֵאלָה: ז. וַיּאמָר אַל תִּקְרַב הֲלֹם שָׁל גַעָליף מַעַל רַגְלֶיף בִּי הַמְּקוֹם אָשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלִיו אַדְמַת קרש הוא: שמות ג, ה 8. וְיָבֹא הַמָּלֶךְ דְּוֹד וַיַּשְׁב לְּפְנֵי יְדֹּוָה וִיִּאמָר מִי אָנֹבִי אֲוֹרְי יֵדוֹה וֹמִי בִּיתִי כִי הֲבִּיאתִנִי עד הַלֹם: ש״ב ז, יח הַלם: שמות ג, ה לדש הוא: ָרְיִי, בִּיהֹנְה הֲבָּא 9. וִיּשְׁאֲלוּ עוֹד בִּיהֹנְה הֲבָּא הלם איש ויאמר יהוה הְנָה הוּא נָחְבָּא אֶל הַבֵּלִים: ויגבהו:

ש״א י, כב ש״א י, כב 10. לא יְגָרע מָצַדִּיק עֵינְיוּ וְאֶת מְלָכִים לָבָּפָא וַיּשִׁיבַם לְנָצַח וּאָם אַסוּרִים בַּזּקִים יִלְּכְדוּן 11. ואָם אַסוּרִים בַּזּקִים יִלְּכְדוּן 111. אם אַסוּרים בּוּלְים על:
בְּלַ עְנָי: אִהַרֹּן
בְּלַ זְּכָר בִּבְנֵי אִהַרֹּן
הְלַ זְּכָר בִּבְנֵי אִהַרֹּן
הְלַלְם תְּלְם לְדֹרֹתִיכֶּם
מֵאשִׁי יְדְּוֹה בֹּל אֲשֶׁר יַנְעַ בְּהָם יְקַרְשׁ: ויקרא ו, יא 13. לֶחֶם אֱלֹהָיו מָקְרְשׁי הַקָּרְשִׁים וּמָן הַקָּרְשִׁים יאבַל: ויקרא כא, כב ויקרא כא, כב 14. בָּל זָבְר בַּבֹּהֲנִים יֹאבַל

אתה לדש קדשים הוא: . ויקרא ו, כב

15. בְּל זְבֶר בַּפֹּהֲנִים יֹאבֶלֶנּוּ בְּמָקוֹם קְדוֹשׁ יַאְבֵל קְדָשׁ קָדְשִׁים הוּא: ויקרא ז, ו

שינויי נוסחאות

א] באותה שעה אמר אני כל״ל (ש"מ): ב] ישראל ואבל אחד יבמה כו' כל"ל (*ש"מ. וכ"ה בסד"ע רבה פ"ו): ג' נ"ל בניה סגני כהונה (סדיע רבה ומיד), וע' סגני כהונה (סדיע רבה ומיד), וע' מהלט"ל: ד] אלא הכי קאמר ליה אני כלי"ל (ש"מ): ה] ההוא ליה אני כלי"ל (ש"מ): ה] ההוא וככי"ל וכ"ת איש הא"להים וככי"ל מתיב רבא בר ישמעאל יבמה וכר'. וניחל דלעיל הוכל ברייתא זו בסתם: חו נ"א רבה

מהו דחימא קרא קמא קבוע הוא דאכשר דרחמנא ביו חם עליה משום דלים ליה היחירא למחר וליומא אחרינא אבל עובר דאים ליה היחירא למחרת: לו ולזרעו הוא (כירצ): י] 2"ל והוא (*שים): יא] כנסה"י וש"מ נוסף דאמר ר׳ אלעזר אמר ר׳ הנינג: יב] כ"ל לכסא וושיבם לעזר ויגבה. ל"ל ולזרעו הוא (כירצ): י] 2"ל לכסא וושיבם לעזר ויגבה. ואם משפיל עצמו הקב"ה מגביהו שני וושיבם לעזר ויגבהו הם הגיס וכו׳ ואם הגיס וכר׳ ואם הגיס וכר׳ ויגב ככל מסי" נוסף ומן הקדשים: ין ב"ל יל מ"ע וש"מ נוסף אלא לבעל מום מעיקרו. וכ"ל ?יק, ולכל׳ ה"ע 2"ל בכניימל שלח"ז: חון מ"ל לא (מהרי): ים] לא היה קיים כ"לי (ש"ם. הגול הש"ב): ב] כ"ל קיימא חון ומרכ ביים: מון ככיי (ש"ם. הגול הצבע לקיימא היום ב"ל לא (מהרי): ים] לא היה קיים כ"ל (ש"ם. הגול הצבע לקיימא ולי קיימא על מיכת ומנל, לך נר" שנחסוון למחקה): כן "לנגעים ונגעים לריבים מה כו׳ כ"ל (צדק): בה] ג" ש"מ דרכינו. וכ"ה לשון הספלי שס: בון כיימו ומנל, לך נר" שנחסוון למחקה): כך לנגעים ונגעים לריבים מה כו׳ כל"ל (ש"ם: בה] ג" ש"מ דרכינו. וכ"ה לשון הספלי שס:

אי אתא לכפר חטא או לא. ועני מ"ש השל"ה באריכות בדרוש שבת הגדול לפ' מצורע דצרעת משרע" היא לגביה שסר עוונו עי״ז. ונ״ל דיש נפ״מ בין ב׳ הסברות, דאם נאמר שהוא דבר נמשך מהזוהמא, א״כ י״ל דר״מ דס״ל בפ״ב דנגעים

ליטול חלק כאחד הכשרים: כל זכר. תניינא בחטאת כתיב והשלישי באשם.

הא לגביה שסר עוונו עייז. ונ"ל דיש נפ"מ בין ב" הסברות, דאם נאמר שהוא דבר נמשך מהזוהמא, א"כ י"ל דר"מ דס"ל כפ"ב דנגעים האו לבביה שסר עוונו עייז. ונ"ל דיש נפ"מ בין ב" הסברות, דאם נמשל החדשרין ליה שלא ידקדק ויטהרנו כמ"ש שם במתני לענין נדרים ובכורות, ולהכי ה"ה לטמא אינ י"ל דר"ם במתני לענין נדרים ובכורות, ולהכי ה"ה לטמא אינ ידש הוא מסברא דחשרען ליה שלא ידקדק ויטהרנו כמ"ש שם במתני לענין נדרים ובכורות, ולהכי ה"ה לטמא אינ ידש המטהר וביון דאינו ראוי לטהרו אינו יכול לטמאו. אבל לסבר א "מור"ב) באן "ל"ל (מור"ב) ב"ן ל"ל לא (בחר"): "ב"ן לא לא (בחר"): "ב"ן לא לא (בחר"): "ב"ן לא היה קיים לכ"ל (מ"מ"): בן ל"ל ממנו ממנו להתב החטא אייב ליכות חשר אלל דמם הוא מסנו והקב"ה שלח לו לכפר עליו למהי הטלו הוא הוא ממנו הדיד, דקאמים ובסדל להובים בחסר אייב לל דמם הוא מסול הקודש. (מיד הוא לפטול הקודש הא אהרן אחר ורת ורת מלי ונרואה חומא ממנה, וקאמר שקרוב אינו רואה את הנצים, רבר ביד או לשורן לא מורן לא מרוך שלו מרול אלא מדרש ברוש ביד או לפטול אותרן ב"לשון הקודש. (הדא משר ברוש ביד אותר) בהי לא אומרן ב"לשון הקודש. (הדא משר ברוש ביד היותר ב"ל ב"ל ב"ל בצבבן לשוח העול בב"ה ב"ל א דמתן ולשום לשון הקודש, ואל בב"ב ב"ל אותרן ב"ל איום הוא למים ואל להדב בם להוציאם בפה היה מותר. העול בב"ל ב"ל או מות לא להיה ול שנה שלה חבר ב"ל של את הרו ב"ל מותר לא היה ברוש שלו בותי שלא לה הרו ב"ל אל הרב"ן ז"ל שהיה מעין בספרי לשון לעו של חכמי אומות העולם בבה"כ כדי שלא לה הרות ב"ל שלה הב"ל בי"ל המות אל אלה הר ב"א מותר שנה בל"ל מים אומות העולם בבה"כ כדי שלא להיה בר"ל שלה הבות ב"ל שלה הב"ל ב"ל אליהוה העול ב"ל היה שנה אותר לב"ל המציב או בהור ב"ל של אלה הר ב"ל אל היה ושלה לה"ל בבה"כ כדי שלא לה הרב"ץ ול שלה הב"ל ב"ל ב"ל הור"ה בשנה במות הור בה הכמות העולם בבה"כ כדי שלא להרהר ב"א הלשה לה"ל ב"ל ב"לה לאיסור בי"ל הור"ל ב"ל המציב להיה אותר ב"ל היה לור"ל בבה"כ כרום ואל אל הרב"ן ז"ל שהיה מותר לאיסור כון ב"ל שהיה ביונו שלה בבה"כ כדי שלא להיה בבה"כ להיש ללכון מש אם אינה לא היה ול לוך היה בל"ל הור"ל שלה להור לשלה הב"ל ב"ל אל היה ו"ל ב"ל היה לור"ל בבה"כ כדי שלא להרה ב"ל הלא להר לה"ל ה"ל ב"ל הלה"ל ה"ל אלים הור"ל ב"ל ה"ל איים לה"ל לי"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל אלים לה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה ה הרמב"ץ ו"יל שהיה מעיין בספר ישון לעו של הכמי אומות העולם בבה"כ כרי שלא להרהר בד"ת (וכ"ב הרע"ב ספ"ה ראבות), וכן היה מנהגו של א"מ הנאון ו"יל. ראב היית בעיון הנ"ל, נ"ל שלא א היר עוסקים בהם. וב"ע אליבא דר"י דפ' שתי הלחם (מנחות צט "ב"ב א"א ל"א הילה ולמוד בה חכמה יוונית. הא איכא שעי דבה"כ דליכא לקיומי בהן קרא דוהגירת, וולמוד בה שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בזבח"ם בפ" טבו"י א"ר הא דינא מר"א בר"ב מנחים במ"ל בבה"כ. וכן פ"ק דקידושין (דף ל"ג) דילמא אונסיה שאני. וייל שלא היה להם ספרים בהסכמה חיצוניות לעיין בהם. או שמא מתוך שרברי מערוך שרברי מערים בהם אלא בהיה להם ספרים בהסכמה חיצוניות לעיין כה"צ כי היכי דלא לית לידי הרהור תורה בבה"כ. וכן פ"ק דקידושין (דף ל"ג) דילמא אונסיה שאני. וייל שלא היה להם ספרים בהסכמה חיצוניות לעיין בה"צ ראיה מן התנאים בדברים כאלו. תורה היו שנוע במ"ל במ"ל במ"ל מע"ל המשבה, לא מתוך הספר, כי לא ניתנו ליכתב בימיהם, ומתוך העיון המחשבי נאוסו ושכחו להפסיק ההרהור ברברי תורה ולהסיח דעתם לדבר"כ אחרים בהכנסם לבה"כ. ובאמת אין להביא ראיה מן התנאים בדברים כאלו. ומהוד היים לקיומיה התה נמיל קיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ" ר"ע (שבת פט ע"ב) דל תרתי סרי ופלגא דמיכל וצלויי ודבה"כ) (איברא להירו"ר דמייתי בב"י ספ"ה. אה"ב דאיכא לקיומיה התם המי רוש, שבה בה"ב אינה חשובה לא ביולה ואינה ראויה ללימוד תכמה מתחלתה וק"ל. נ"ל. יעבץ ס"ט (פלאלת יום ולא לילה נמי לאו דוקא, ושעה דבה"ב אינה חשובה לא ביום ולא בלילה ואינה ראויה לימוד מכמה מתחלתה וק"ל. נ"ל. יעבץ ס"ט (פלאלת יום ולא לילה נמי לאו דוקא, ושעה דבה"ב אינה חשובה לא ביום ולא בלילה ואינה ראויה לימוד מכמה מתחלתה וק"ל. נ"ל. יעבץ ס"ט (פלאלת יום ולא לילה נמי לאו דוקא, ושעה דבה"ב אינה חשובה לא ביום ולא בלילה ואינה המודה. ועמיש שם בחבורי בסיד) אימ מאי את רך להפר דברים כתבן לאו דוקא, שעה שאינה לא יום לא דוקא, שעה דבריה השנה היא בינום ולא בלילה ואינה האינה ליטום להבל הברים במוך מאו דוקא, שנה שאינה ליטום לבדים במאות קומות באבר במי און עומדין להתפל אלא מהוך להבם השינה פוסףה, ופרשיי אינוג דרכה עין כדי שלא היהר בה בחלה. ואיכ לפי זה צרין נמי ליוהר שלא ליכנס לבדים מהוך מולמות לא מהוך להבם הסוקה, שלא יהרה בדי דרים באותן מקומות, כדאבר במי און במי לא הור לבם באון להובל אל הוי לומות לאחר במי הור במי הור במי הור בי יותון בכל מקום מותר להרהר חוץ מבית הכוא, ודחי דילמא לאונסו שאני. ופרש"י פעמים שהיה טורו ומעיין בשמעתו לפני כניסתו על כורוז והוא שמעיין עב"ל. הרי מוכח בהיא מדברי רש"י דשרי, דאליכ לא הוי לאונסו, דפשע במים שהיה טורו ומעיין בשמעתו לפני כניסתו על מותר להרהר חוץ מבית הכואן ודחי דילמא לאונסו שאני. ופרש"י פעמים שהיה טורו ומעיין בשמעתו לפני כניסתו על מותר להרהר חוץ מבית הכואן ני"ל היא לאונסו שאני. ופרש"י פעמים שהיה טורו ומעיין בשמעתו לפני כניסתו ועל מותר להרהר חוץ מבית הכוא לבן טרוד א שיין הוא בהלכה לא יול לכוין יפה, מ"מ נראה דוראי הבוד לענין הפלה בית לבן ניירוב לא שניין להטל מלם השהוא חפץ לחשוב בו ויפסיד ע"י כך כונת התפילה. ועל טירוא מושטה לבו לשלך עיון הלכה, הדיא נופר חידא של ושצריך להטי מלבו מה שהוא חפץ לחשוב בו ויפסיד ע"י כך כונת התפילה. ועל טירוא מושטה לבו לשנין מפלה במית אות להלק עין הלכלה, הראה פי הדר (עירוב) להטר מלבו מה שהוא חפץ לחשוב בו ויפסיד ע"י כך כונת התפילה. ועל טירוא מושטה לבו לשל ענין מפלה במית המרוץ איכא למימר, דלא גורינן שמא יהרהר שם כיון דידע דעבירה היא של בו מל אור מצלי בביתא המרוץ איכא למימר, דלא גורינן שמא יהרהר שם כיון דידע שבירה היא אול ביו מורות היכודא על זה יה מהמרוץ איכא למימר, דלא צורינן שמא יהרהר שם כיון דידע בירה היא אול ביות מוורה של היות להוד לוור של לחלק מיון המורה מוור של לחלק שור המרוץ איכא למימר, דלא מרינן שמא היהרה של ביו מישיר של ביות היהוד אול מורים של מור של לחלק עיון המור מוור של לחלק של מור של לחלק עיון היידה על זה מור מול היה של מות להוד מת היה מות היה לוונות היה מות היה לוונות מות היה מות היה מתות היה מות היה מתות היה מות היה מות היה מות היה מת היה מות היה מתות היה מתות היה מות היה מות היה מת ה בה בד"ת משום דרווייהו דרים של קוד של התיכון היא הדיקן מטא חייהו שם כיון ידר בדיר היא שם ביו אל אי אם ביו היא מה אל אי היא ביו היא ה היא ביו היא ביו

וברייתות הללו בת"כ במדרש המקראות: **כלפי לייא**. בעל מום עובר משמע להתירו טפי מבעל מום קבוע: **לא סיפוך**. ואיצטריך קרא למידרשיה הכי